

Sygn. akt VI GC 1305/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: St. Sekretarz Sądowy Ewa Kościelniak

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2017r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

Wydawnictwa C. H. (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko:

M. B. (1)

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1305/16/3

UZASADNIENIE

Powódka Wydawnictwo C.H. (...) Sp. z o.o. w W. wystąpiła przeciwko M. B. (2) z pozwem o zapłatę kwoty 2 070,09 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od poszczególnych kwot i dat wskazanych w pozwie do dnia zapłaty. Powódka nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwany przyjął w dniu 10 kwietnia 2015 r. przyjął jej ofertę na udzielenie licencji na korzystanie z programu (...) Prawnej L.. Powódka przystąpiła do wykonania umowy, aktywując dostęp pozwanemu do platformy internetowej, z której pozwany korzystał. Powódka w związku z powyższym wystawiła pozwanemu faktury VAT, których pozwanym nie zapłacił.

W dniu 18 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. VIII GNc 2509/16 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania. Pozwany podniósł zarzut niewłaściwości Sądu.

W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył jakoby łączyła go umowa z powódką.

Postanowieniem z dnia 2 września 2016 r. Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał do tut. Sądu.

Sąd ustalił, co następuje :

Pozwany M. B. (2) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej złożył powódce C.H. (...) Sp. z o.o. w W. zamówienie na system L. w modelu fakturowania miesięcznego. W zamówieniu czas trwania umowy określono na 12 mc natomiast start abonamentu określono na 1 maja 2015 r. Cena miesięczna zamówionej konfiguracji Systemu wynosiła kwotę 187 zł netto (230,01 zł brutto). Pozwany po przesłaniu zamówienia nie otrzymał od pozwanej umowy do podpisu wraz z OWU. Powódka nie przekazała pozwanemu linku ani loginu umożliwiającego dostęp do S. L.. Powódka nie aktywowała pozwanemu dostępu do systemu L.. Pozwany nie korzystał z programu

Dowód: zeznania pozwanego M. B. (2) (k. 68), zamówienia (k.62,15), OWU (k. 16-19).

Powódka wystawiała pozwanemu faktury VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...). Pozwany przedmiotowych faktur VAT nie zaksięgował w kosztach prowadzonej działalności gospodarczej. Pozwany w/w faktur nie otrzymał.

Dowód: faktury VAT (k.20-28), pismo US (k.79), zeznania pozwanego M. B. (2) (k. 68).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd uwzględnił również zeznania pozwanego M. B. (2) w ocenie Sądu zeznaniom ww. strony pozwanej należało dać wiarę, jako że generalnie w sposób spójny przedstawiały one okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które znalazły swój wyraz w wyżej ustalonym stanie faktycznym.

Sąd ograniczył dowód z przesłuchania strony tylko do strony pozwanej albowiem za powoda pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia nie stawił się nikt.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Spór stron powstał w oparciu o umowę o świadczenie odpłatnej usługi dostępu do serwisu (...) (art. 750 k.c.). Na jej podstawie powódka domagała się zapłaty za wystawione faktury VAT. Pozwany natomiast zaprzeczył jakoby łączyła go umowa z powódką w zakresie dostępu do w/w serwisu.

Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r. I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa. Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (tak uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II

CKN 70/96; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00). Przepisy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. wskazują, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazywania swoich twierdzeń. Rola sądu w zakresie dowodzenia w postępowaniu cywilnym procesowym, sprowadza się – co do zasady – jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należyтым terminie. Zaznaczyć należy, iż dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialno-prawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej – sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Jedynie od woli strony zależy, jakie dowody zostaną przez sąd przeprowadzone. Przeciwno stronie natomiast – co wynika z art. 6 k.c. – skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych, co ostatecznie może prowadzić do przegrania procesu.

Zatem zgodnie z powyższą regułą na powódce (wobec zaprzeczenia przez pozwanego) ciąży obowiązek wykazania zawarcia umowy, jej warunków oraz samej realizacji na podstawie której powstało zobowiązanie pozwanego.

W ocenie Sądu powódka nie sprostowała dyspozycji przywołanego art. 6 k.c. Na poparcie swoich twierdzeń nie przedstawiła dowód potwierdzających zawarcie przez strony przedmiotowej umowy. Same zamówienie złożone przez powoda nie oznacza automatycznie, że strony taką umowę zawarły. Powódka nie wykazała, że Pozwany po przesłaniu zamówienia otrzymał od niej umowy do podpisu wraz z OWU. Powódka nadto nie udowodniła że przekazała pozwanemu link oraz login umożliwiające dostęp do S. L.. Zatem nie sposób przyjąć, że powódka aktywowała pozwanemu dostęp do systemu L., a pozwany z programu korzystał.

Zatem wbrew twierdzeniom powódki należało przyjąć, że nie istniał pomiędzy pozwanym a powódką stosunek obligacyjny w oparciu, o który powódka domaga się zapłaty za wystawione faktury VAT.

Nadto sama faktura VAT nie może być traktowana jako samodzielna podstawa stwierdzająca istnienie stosunku cywilnoprawnego.

Celem wyjaśnienia wskazać bowiem należy, iż faktura VAT jest dokumentem, który w praktyce obrotu gospodarczego niemal zawsze dokumentuje dokonanie czynności pomiędzy przedsiębiorcami. Z uwagi na to, że obowiązek jej wystawienia płynie z przepisów o charakterze publicznoprawnym, jest ona dokumentem, który może funkcjonować zupełnie niezależnie od zawartej między stronami umowy. Funkcję faktury określają bowiem przede wszystkim przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. 2011, Nr 177, poz. 1054 j.t) oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Ordynacji podatkowej (Dz. U 2012, Nr 749 j.t.). Moc dowodowa faktury VAT niczym nie różni się od mocy dowodowej innych dokumentów. Tak jak każdy dokument prywatny, faktura VAT jest dowodem tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma podstaw, aby nadawać fakturze moc dowodową inną niż jakimkolwiek innym dokumentom.

Dlatego też fakturę VAT należy uznawać za dokument obejmujący wyłącznie oświadczenie wierzyciela, (nie została ona podpisana). Tego rodzaju jednostronne oświadczenie nie jest wystarczającym środkiem pozwalającym na udowodnienie dochodzonego pozvem roszczenia: „Nie sposób - w świetle art. 245 k.p.c. uznać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne i przepisy prawa podatkowego w jakikolwiek sposób nie zmieniają tego, co wynika z treści art. 245 k.p.c. W każdym razie wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 roku, sygn. akt II CNP 129/07). Dopiero całokształt dowodów przedstawionych w sprawie może pozwolić na ustalenie, że dochodzona przez wierzyciela kwota stwierdzona fakturą VAT powinna zostać zasądzona. Nigdy zatem faktura VAT nie będzie wyłącznym dowodem uzasadniającym roszczenie. Może ona jedynie wskazywać na zawarcie przez strony umowy. Jednak treść takiej umowy oraz jej wykonanie przez strony zawsze musi zostać wykazane dodatkowymi dowodami.

Zatem wobec braku innych dowodów oraz zaprzeczenia przez pozwanego, przedłożone przez powódkę faktury VAT nie mogły stanowić podstawy świadczącej o zobowiązaniu strony przeciwnej (pozwany przedmiotowych faktur VAT nie zaksięgował w kosztach prowadzonej działalności gospodarczej).

Mając powyższe na uwadze należało uznać powództwo za całkowicie bezzasadne i oddalić je na podstawie wyżej powołanych przepisów.

SSR Jolanta Brzęk